

den danske krone ikke flagrer frit, men faktisk er bundet til euroen, også selvfølgelig med de bindinger, det giver, i forhold til hvilken økonomisk politik vi kan føre også i Danmark. Det skal være sagt med det samme.

Men vi vil gerne holde fast i kronen og ikke træffe en beslutning, der afskaffer den, for vi ved ikke, hvad udviklingen vil bringe. Der har været talt meget om vandgang i dag, specielt i relation til det nok så berømte eksempel fra hr. Keld Albrechtsen. Det er måske ikke det bedste eksempel, og hr. Keld Albrechtsen har også gjort et forsøg på at forklare det, men jeg vil sige, at under alle omstændigheder kan man godt forestille sig en situation, hvor det vil være nyttigt at have bevaret kronen, uanset at det store flertal i Folketinget, inklusive Kristeligt Folkeparti, ønsker at fortsætte den fastkurspolitik, som har været fulgt i de seneste år.

Jeg vil godt understrege, at der såvel er fordele som ulemper i forhold til den beslutning og den afvejning, vi alle sammen og vælgerne skal gøre forud for den 28. september.

Jeg vil godt understrege, at det er vores opfattelse, at der er økonomiske fordele ved at gå med i euroen. De kan være små og usikre, sådan som de økonomiske vismænd formulerede det. At veksellostningerne forsvinder, at kurssikringen ikke er nødvendig for virksomheder, der handler med eurolandene, at man i det hele taget får lettet samhandelen, giver formentlig nogle økonomiske gevinster, som ikke skal undervurderes, men de skal selvfølgelig heller ikke overvurderes.

Det nævnes tit, at dansk deltagelse i euroen vil give indflydelse. Nationalbankdirektørens indflydelse har været diskuteret i dag. Jeg mener, det er vigtigt at understrege, at nationalbankdirektøren faktisk ene og alene er bundet af de traktatmæssige bestemmelser for Den Europæiske Centralbank, og derfor er det nok begrænset, hvor meget national indflydelse det rent faktisk giver.

Hvis man endelig skal tale om indflydelse og et muligt tab af dansk indflydelse ved, at vi ikke er med i euroen, så er det udviklingen i forholdet mellem Eurorådet og Ecofin. Der synes jeg, det er en reel diskussion, om det kan betyde noget for dansk indflydelse i EU og også på de beslutninger, der normalt har været truffet i Ecofin.

Som sagt, der er fordele og ulemper. Når Kristeligt Folkeparti anbefaler et nej til euroen, et nej ved folkeafstemningen den 28. september,

så gør vi det, på trods af at vi er delte. Men vi har netop også plads til forskellighed i partiet og i vurderingen og vægtningen af de enkelte fordele og ulemper. Det er forskellige vurderinger, som også kommer til udtryk i folketingsgruppens holdning til det lovforslag, som vi formelt behandler i dag. Folketingsgruppen vil – jeg tror ikke, at det er overraskende for Folketinget som sådan – være delt i spørgsmålet lige midt over, og det har vi det i øvrigt ganske godt med, skulle jeg hilse og sige.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Lene Espersen for en kort bemærkning og derefter hr. Claus Larsen-Jensen.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jamen jeg vil egentlig godt starte med at takke hr. Jann Sjursen for en ganske, ganske fin tale. Jeg synes, hr. Jann Sjursen bestod prøven i at kunne holde de saglige argumenter, som han havde for et nej, uden sådan at være foranlediget til at gå ind i skræmmebilleder. Så det vil jeg godt takke for. Jeg synes faktisk, det var en flot tale.

Men der er to ting, jeg så godt vil spørge hr. Jann Sjursen om, som jeg alligevel ikke synes hænger helt sammen.

Hr. Jann Sjursen går meget op i udvidelsen, som vi alle sammen gør, og jeg kan ikke forstå, at hr. Jann Sjursen ikke kan se, at det så er fornuftigt, at man har etableret et eurosamarbejde, hvis egentlige formål jo er at forpligte landene til at sikre en stabil økonomisk udvikling. Forudsætningen for, at vi kan hjælpe Øst- og Centraleuropa, forudsætningen for, at vi har råd, overskud, vilje til det, er jo, at vi forpligter hinanden økonomisk, og det kan man kun gøre, hvis man går med i et samarbejde a la det med euroen. Jeg har svært ved at se, hvordan hr. Jann Sjursens vision konkret vil blive udfærdiget, hvis ikke man forpligter hinanden.

Og så vil jeg også spørge hr. Jann Sjursen om Euroland. Altså sandheden er jo den, at hele Øst- og Centraleuropa og Baltikum vil med i Euroland. Var det så ikke bedre, at Danmark kom ind og påvirkede tingene, så vi hjalp dem til at kunne komme med i Euroland på et så tidligt tidspunkt som muligt frem for at sidde udenfor og lade de andre lande bestemme, hvordan optagelseskravene skal være? Det er jo ikke kun konvergenskravene, det drejer sig om.